

Arrest

nr. 133 640 van 21 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Penakhali, Pirojupur (Bangladesh). Op 23 december 2011 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U verklaarde dat uw familie sinds jaren in een rivaliteit verzeild is met twee andere families. Na enkele vechtpartijen einde september en medio oktober 2011 zouden vele leden van uw familie gevlucht zijn. U zou nadien niet zijn kunnen terugkeren naar uw dorp omdat u door deze families en de politie werd verjaagd. Nog later zou u dat opgegeven hebben omdat er een honderdtal huizen in brand waren gestoken en er een zaak zou ingediend zijn waarin onder meer u beschuldigd wordt van moord. Na aankomst in België zou er nog

een tweede zaak tegen u zijn ingediend, waarin u van diefstal zou beschuldigd zijn. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u een 'complaint' en een 'first information report' (FIR) neer uit bovenstaande 'case'. Op 28 oktober 2013 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees, dit omwille van de ongeloofwaardigheid van de zaken die tegen u zouden ingediend zijn, alsook uw gebrekkige kennis van de zaken en het gebrek aan originele juridische documenten. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 14 juli 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou niet teruggekeerd zijn naar Bangladesh. Op 7 juni zou u bij verstek veroordeeld zijn voor diefstal, verboden wapendracht en poging tot moord op enkele leden van de rivaliserende familie. Op 16 juni 2014 zou uw broer vermoord zijn. Tevens zou er een vonnis uitgesproken zijn in de moordzaak. U legt een internetartikel over het voorval in 2011 voor en een eerste politierapport en procesverbaal in verband met de eerste moordzaak voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. uw juridische en persoonlijke problemen omwille van een conflict met de twee andere families dat in essentie een grondconflict is, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Vooreerst kunt u uw identiteit niet ontegensprekelijk aantonen, zodat u niet aannemelijk kunt maken dat de andere door u neergelegde documenten over u zouden handelen. U legde immers nog steeds geen enkel sluitend bewijs van uw identiteit voor en had hier eerder weinig aannemelijke verklaringen over afgelegd.

Voorts werd tijdens uw eerste asielaanvraag reeds gewezen op uw gebrekkige kennis van de aanklacht tegen u en de (kopijen van) juridische documenten die u daarvan voorlegde, dit ondanks de ernst van de aanklacht. Ook WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 2 voldeden uw documenten niet aan de vormvereisten die van officiële stukken verwacht mag worden. Dat u nu verklaart door dezelfde familie in een nieuwe zaak van juni 2014 te zijn aangeklaagd voor diefstal, wapenbezit en poging tot moord, en hiervoor amper twee dagen later bij verstek veroordeeld werd tot levenslang is dan ook weinig ernstig. U wist deze verklaringen ook niet te ondersteunen mits enig document. Dat uw broer nadien, omwille van hetzelfde conflict, vermoord zou zijn is in het licht van eerdere vaststellingen niet aannemelijk. Ook hiervan legde u geen enkel begin van bewijs voor.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, nl. het internetartikel en de 'originele' juridische documenten (waarvan u al kopie voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Bengaalse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Zo kan enkel worden vastgesteld dat u er intussen blijkbaar wel in geslaagd bent de 'originele' klacht en 'first information report' (FIR) te verkrijgen, maar nog steeds geen 'charge sheet' of 'order sheet' (nochtans het belangrijkste document in een 'criminal procedure' zoals blijkt uit toegevoegde informatie). U legt trouwens ook slechts gewone kopijen en geen gecertificeerde kopijen voor, zoals blijkt uit toegevoegde informatie bieden deze geen enkele garantie dat het om een volledige en echte kopie van een rechtbankdocument gaat. Bovendien verklaarde u in de nieuwe zaak reeds veroordeeld te zijn, maar legde u van deze hele zaak geen enkel document voor.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 3 oktober 2013 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 oktober 2013 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen. Verzoeker tekende geen beroep aan. Deze beslissing is derhalve vast komen te staan;

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van

een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk en worden door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot een algemene kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal en benadrukt dat voornoemde het “nieuw” karakter van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Verzoeker gaat echter voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen terecht oordeelt als volgt: “(...)

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, nl. uw juridische en persoonlijke problemen omwille van een conflict met de twee andere families dat in essentie een grondconflict is, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Vooreerst kunt u uw identiteit niet ontegensprekelijk aantonen, zodat u niet aannemelijk kunt maken dat de andere door u neergelegde documenten over u zouden handelen. U legde immers nog steeds geen enkel sluitend bewijs van uw identiteit voor en had hier eerder weinig aannemelijke verklaringen over afgelegd.

Voorts werd tijdens uw eerste asielaanvraag reeds gewezen op uw gebrekkige kennis van de aanklacht tegen u en de (kopijen van) juridische documenten die u daarvan voorlegde, dit ondanks de ernst van de aanklacht. Ook voldeden uw documenten niet aan de vormvereisten die van officiële stukken verwacht mag worden. Dat u nu verklaart door dezelfde familie in een nieuwe zaak van juni 2014 te zijn aangeklaagd voor diefstal, wapenbezit en poging tot moord, en hiervoor amper twee dagen later bij

verstek veroordeeld werd tot levenslang is dan ook weinig ernstig. U wist deze verklaringen ook niet te ondersteunen mits enig document. Dat uw broer nadien, omwille van hetzelfde conflict, vermoord zou zijn is in het licht van eerdere vaststellingen niet aannemelijk. Ook hiervan legde u geen enkel begin van bewijs voor.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt, nl. het internetartikel en de 'originale' juridische documenten (waarvan u al kopie voorlegde tijdens uw eerste asielaanvraag) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Bengaalse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Zo kan enkel worden vastgesteld dat u er intussen blijkbaar wel in geslaagd bent de 'originale' klacht en 'first information report' (FIR) te verkrijgen, maar nog steeds geen 'charge sheet' of 'order sheet' (nochtans het belangrijkste document in een 'criminal procedure' zoals blijkt uit toegevoegde informatie). U legt trouwens ook slechts gewone kopijen en geen gecertificeerde kopijen voor, zoals blijkt uit toegevoegde informatie bieden deze geen enkele garantie dat het om een volledige en echte kopie van een rechtbankdocument gaat. Bovendien verklaarde u in de nieuwe zaak reeds veroordeeld te zijn, maar legde u van deze hele zaak geen enkel document voor.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Waar verzoeker aangeeft dat er in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat allerlei soorten vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, waardoor getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van de documenten, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Op basis van deze informatie kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat de bewijswaarde van Bengaalse documenten bijzonder relatief is en deze op zich niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Ook waar verzoeker stelt dat de verwerende partij aangeeft dat hij vaag zou blijven over de inhoud van de neergelegde documenten, kan hij niet worden gevolgd. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft gesteld dat verzoeker vaag zou zijn gebleven omtrent de inhoud van de neergelegde documenten.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij over het hoofd heeft gezien dat hij nieuwe elementen heeft neergelegd, kan verzoeker evenmin worden gevolgd. Opnieuw dient te worden verwezen naar de hoger geciteerde motivering met betrekking tot de door verzoeker aangebrachte stukken.

Met betrekking tot het krantenartikel stelt verzoeker dat dit bewijst dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag de waarheid heeft verteld over de huizen die in brand werden gestoken. De Raad wijst verzoeker er vooreerst op dat hij geen afbreuk doet aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van Bengaalse documenten is dan ook bijzonder relatief.

Overigens kwam in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag definitief vast te staan dat deze ongeloofwaardig is. Dit document is bijgevolg niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke geenszins worden ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker aangeeft dat het onredelijk is van de verwerende partij om de inhoud en de wijze van verkrijging van de documenten ten gronde te beoordelen zonder dat hij de kans kreeg om de documenten in een gehoor te duiden en derhalve verwijst naar het boek van het BCHV "Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure", wordt het volgende opgemerkt:

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”*

Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het verslag aan de koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Voorts wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de stelling dat zij originele documenten heeft aangebracht waardoor mag aangenomen worden dat zij met een grote waarschijnlijkheid zal worden vervolgd in Bangladesh, doch concretiseert niet welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

Uit het geheel waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt evenmin enige aanwijzing waaruit zou blijken dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh..

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF